

[Socialministeren.]

Men hvad er Kommunegæld andet end netop den Form for Fattighjælp, som er europæisk Ret i øvrigt; det er Hjælp med Tilbagebetalingspligt, der viser dens Karakter som en skønmæssig tildelt Understøttelse, men kun i graverende Tilfælde med Deklassering, med Tab af Borgerrettigheder som Følgesvend.

Det er rigtigt, at det nye System ikke er liberalistisk, lige saa lidt som hele vor nuværende Sociallovgivning er det. Det er endvidere rigtigt, at det bygger videre paa den Betragtning, at vi alle er i samme Baad, og at den ene Klasse rammes, naar den anden lider; ja, at hele Samfundet lider i Virkeligheden, hvis man ikke værger de svage, de abnorme og dæmper op for al denne Nød og Elendighed, og dermed følgende Degeneration og Demoralisation. Det er rigtigt. Men dybest set kan man akkurat lige saa godt kalde en saadan Lovgivning for konservativ, som man kan kalde den for radikal eller socialdemokratisk. Der er blot en Ting, man ikke kan kalde den; man kan ikke kalde den liberalistisk; og det er helt vildt at kalde den socialistisk eller kommunistisk, som jeg tror Dr. Pio gør. Jeg kan i saa Henseende slutte mig til Borgmester Viggo Christensens Udtalelser i hans Kronik forleden, som netop slutter saaledes:

„Hr. Pio skriver: „Lovforslaget om offentlig Forsorg er Socialisme i Renkultur, og det rører ved Livsnerven for det borgerlige Samfund.“ Denne Bemærkning er lige saa perfid som hele Hr. Pios øvrige Indlæg; thi som Nationaløkonom ved Doktoren, at Socialismen tilstræber ordnede Produktionsforhold med Arbejde til alle arbejdstjære og ikke et Understøttelsessystem.“

Jeg vil hertil for egen Regning føje to Bemærkninger. Den ene er den, at de, der er mest betænkelige ved mit Forslag, selvfølgelig er de ortodokse Marxister, for slet ikke at tale om Kommunerne, der jo om dette som om alle socialdemokratiske Forsøg paa at skabe mindre utaalelige Forhold for Samfundets daarligst stillede i Øjeblikket og indenfor det nuværende Samfunds Rammer kun har det samme Svar: Forræderi mod Arbejderklassen — som et Parti maa svare, der tror, at man kun gennem Kaos kan naa til ordnede Forhold. De er nemlig ikke tilfredse, de Herrer Kommuner, med det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensens Plan til Fattigdommens Udryddelse, selv om heller ikke denne Plan vilde kunne gennemføres i et Agrarland som Danmark uden en egentlig Revolution.

Den anden Bemærkning er den, at jeg trods alt rent personligt sympatiserer langt mere med den kommunistiske Opfattelse end med Skatteborgerhysteriet. Thi Kommunerne — eller forsigtigere udtrykt: den kommunistiske Opfattelse, hvor uenige vi end er med den fra socialdemokratisk Side, hviler dog paa et Ideal, den bygger dog paa et Ideal, den anden derimod bygger paa Individets snævrreste Egoisme. Og selv om alt for uroligt bankende Hjerter ikke er heldige, saa minder de dog mere om Liv, end iskolde, indtørrede Hjerner gør det. Derfor forstaar jeg meget godt det Raseri — jeg har kendt for meget til Arbejderne og levet mange, mange Aar som Fattiginpektør midt i Elendigheden —, der griber den unge, der staar arbejdsløs med sin Arbejdslyst og sine stærke Næver i Behold, og rent menneskeligt tilgiver jeg ham, at han i Uvidenhed eller Raadløshed begaar Dumheder eller tror, at Vold og Optøjer er en Vej til at paavirke Samfundssamvittigheden. Jeg vil forsøge at bringe ham til Besindelse; men jeg forstaar ham. Og ligeledes maa jeg give den unge Mand, der forleden angreb min Socialreform, Ret, naar han hævdede, at den bringer jo ikke Arbejdsløsheden ud af Verden. Nej, det gør den ikke, og det skal den heller ikke gøre. Det nuværende Samfund er som ethvert andet ganske ude af Stand til at bringe ordnede Forhold til Veje gennem et Understøttelsessystem, saaledes som Viggo Christensen betonedede.

Men Socialreformen har sin Opgave, dog at ingen har Lov til at lægge Hænderne i Skødet, uanset om den blev gennemført med hver en Tøddel. Man kan tværtimod sige, at uanset denne Reform trænger Kampen om Erhvervslivets fornuftige Ordning sig hver Dag mere og mere paa i ethvert europæisk Land og stærkest i de Lande, hvor Arbejderklassen er mindst stærk. Her i Landet har vi Mulighed for at naa frem ad Veje, som de ikke har andetsteds; men jeg vil tilføje, at hvis det moderne Samfund ikke som en Helhed skal glide mod Afgrunden — og der er jo mange, mange Ting, der tegner dertil —, saa er det netop Reformer paa disse andre Omraader, Afskaffelsen af den abnorme, samfundsødelæggende Arbejdsløshed, der er af langt større Interesse end Gennemførelsen af en Socialreform, hvor nødvendig denne sidste end er. Og den er af allerstørst Interesse for de ærede Medlemmer, der samtidig ønsker at bevare det nuværende, saakaldte kapitalistiske Samfund og at sænke Udgifterne til en Socialreform;